



Bokkeriejesh.nl

Bokkeriejesh.nl

Roger P.M. Cals

Schrijver: Roger P.M. Cals  
Coverontwerp: Roger P.M. Cals  
ISBN: 9789461938176

[www.facebook.com/rocarules](http://www.facebook.com/rocarules)  
[www.rogercals.wix.com/home](http://www.rogercals.wix.com/home)

© Roger P.M. Cals

**Dit boek is opgedragen aan mijn petekind  
Seppe**

**Dat je maar vele avonturen mag beleven**

## PROLOOG

Langzaam rijst de zon boven het glooiende Limburgse heuvellandschap. Dieren ontwaken. Een vos snuffelt tussen de struiken op zoek naar zijn ontbijt. Een konijntje dat zijn kopje uit de grond steekt is het slachtoffer en met een klap van de poot van de vos wordt het bewusteloos over de grond meegesleept naar het hol van de vos. De zon schijnt haar stralen ook over Parkstad. De stadse skyline van Heerlen, de dorpjes en velden van Onderbanken. En dan in het bijzonder over Brunssum. Ze verdrijft de schaduwen uit de wijk Op gen Hoes, waar de laatste schimmen haastig een ander onderkomen zoeken. Het vage silhouet van het kasteeltje dat hier ooit stond verdwijnt langzaam en wordt vervangen door de contouren van de nieuwbouwwoningen. Het schaduwbeeld van het grote, door grachten omhulde en verstevigde, kasteel Op gen Hoes wordt weer teruggebracht naar het huidige niveau van één gebouw met veel braakliggend terrein eromheen. Vogels worden wakker en tijlpen er lustig op los. Ook het kerkje van Merkelbeek ontwaakt en laat zijn vroegere uiterlijk van grandeur los om weer te veranderen in het vervallen gebouwtje wat het heden ten dage is. Alle moderne wijken in de stad komen weer tot leven en de herinneringen aan de open velden en bossen die hier eens welig tierden vervagen. Het verleden maakt weer plaats voor het heden en iedereen neemt zijn dagtaak weer op zich. De plannen om van Op gen Hoes een attractiepark te maken worden weer voortgezet. De voormalige bewoners van het kasteel draaien zich waarschijnlijk om in hun fraaie praalgraven bij de gedachte aan de achtbanen die zoals gepland onder het kasteel gaan komen. Maar vooruitgang is niet te stoppen. En zo begint het verhaal...

## TWEE WEKEN GELEDEN

Henk Ten Eegerie zakt diep weg in zijn stoel. Hij draait enkele keren rond en grijnst gelukzalig voor zich uit. Eindelijk. De promotie waar hij zo lang op heeft gewacht is eindelijk van hem! De F.G.N., Financier Groep Nederland, heeft hem uiteindelijk toch op waarde weten te schatten en hij is de nieuwste, en met zijn 43 jaar jongste, Project Manager. Een duur woord voor een functie die hem de macht geeft om beslissingen te nemen over projecten. Zijn project: Op Gen Hoes in Brunssum, Limburg. Hoe zijn gezin er verder op zal gaan reageren, weet hij nog niet. Er wordt zachtjes op de deur geklopt. Stefan, zijn collega en beste vriend, kijkt om het hoekje van de deur en grijnst Henk toe. 'Hallo baas. Bevalt je promotie?' Henk kijkt hem aan en zucht diep. 'Baas? Is dat alles? Geen omkoopbedrag? Bedenk goed, vanaf nu beslis ik over je lot hier.' Stefan schiet in de lach. 'Oké, ik merk het al. Het succes is je al naar je hoofd gestegen. Maar daar had ik al rekening mee gehouden.' Hij loopt naar het bureau toe en zet er een kop dampend hete cappuccino op neer. 'Precies zoals je hem graag hebt.' Henk knikt. 'Oké, voor vandaag mag je blijven.' Stefan laat zich op een stoel neerzakken. 'Heb je al een leuk project?' Henk grijnst als hij door het raam naar buiten kijkt. Het silhouet van Amsterdam glimlacht hem toe. Even zucht hij. Wil hij hier wel weg? 'Ja. In Limburg.' Henk is, na al die jaren, nog steeds overweldigd door het uitzicht dat hij heeft over de hoofdstad. Stefan bladert door het dossier dat op het bureau ligt. 'Hm.' 'Wat?' Stefan bladert door enkele papieren heen. 'Een pretpark in Brunssum?' Stefan kijkt bedachtzaam. 'Je weet, ik ben een Brunsummer. En ik weet niet of dat zou aanslaan. Brunssummers zijn nogal nuchter.' Henk neemt hem de map uit handen. 'Hotel- en pretpark 'Op Gen Hoes'. Het kasteel? Maar dat wordt toch al verbouwd?' 'Volgens deze gegevens ligt de bouw al enkele jaren stil. Niemand heeft enig idee hoe de bouw verloopt en nu schijnt

de boel weer te koop te staan. Een gloednieuw dak, alles gewit, behalve een aanbouw. En het ligt weer stil.' Stefan knikt. 'Ja. Er zou een vloek op rusten of zoiets. Verschillende bedrijven hebben er al iets geprobeerd, maar voor ze iets kunnen realiseren gaan ze failliet. Eén bedrijf had al een compleet pand opgericht, maar voor de opening ging het mis. Dat pand is alweer afgebroken. Het enige deel van het complex wat steeds blijft staan is het poortgebouw. Zie je hoe het kasteel was? Hoe groot? En nu...' Stefan kijkt naar de plattegrond van een gigantische binnenplaats en burcht. Henk echter kijkt naar een foto van de huidige stand van zaken. 'Tja, er is niet veel overgebleven. Maar deze firma wil het hele kasteel weer opbouwen volgens de gegevens die er zijn van de 19<sup>e</sup> eeuw. Het zou dus weer een burcht met binnenplaats worden. Alle bedrijven eromheen worden uitgekocht om ergens anders opnieuw te beginnen en het hele gebied wordt park. Er wordt een kunstmatig bos geplant waar allerlei attracties, zoals zweefmolens, carrousels en gokkraampjes komen te staan. En nu komt het: ondergronds komen er gigantische betonnen bakken met onder andere achtbanen, een wildwaterbaan en een magisch huis. Aan de rand komt het hotel. Het kasteel zelf zal gebruikt gaan worden als kantoorruimte, trouwruimte, er zal een spiegeldoolhof in komen en een restaurant. Als hoefijzerachtige vorm, waar aan drie kanten bebouwing is en aan de andere kant een poort, zal er geen gebrek aan ruimte zijn. Het is een waanzinnig project en ze hebben ongeveer vijf miljoen euro nodig.' Hij zet een gewichtig gezicht op. 'Nu is dat voor een bedrijf als F.G.N. natuurlijk niks, maar toch...' Hij schiet in de lach. 'Wat denk jij? Als Brunssummer? Is dit plan levensvatbaar?' Stefan haalt zijn schouders op. Henk knikt hem toe. 'Ik wil vanmiddag wel een kijkje gaan nemen. Zin om mee te gaan? Jij bent meer op de hoogte van de gang van zaken in Brunssum dan ik. Ik ben eerlijk gezegd nog nooit in Brunssum geweest.' 'Wat? Jij bent nog nooit in de parel der

mijnstreek geweest?' 'Je bedoelt de parel van parkstad?' berispt Henk hem meteen. Beschaamd laat Stefan zijn hoofd zakken. 'Oké, betrapt. Wij Brunssummers hangen erg aan onze vrijheid en we zijn nog niet zo Parkstad-achtig.' Stefan staat op en loopt naar de deur. Voordat hij hem opent draait hij zich nog eens om. 'Hoe laat?' 'Twaalf uur? Dan zijn we er rond twee.' Stefan knikt. 'Tot dan. Ik moet ook weer eens aan mijn werk.'

Koen Ten Eegerie loopt parmantig over het schoolplein. Van alle kanten worden er begroetingen geroepen. Zijn grijns wordt steeds breder als hij zijn groepje beste vrienden ziet staan. Even zucht hij diep. Ja, hij is tevreden. Zijn leven is fantastisch. 16 Jaar, blond haar, blauwe ogen. Goed gebouwd, strak lichaam. Goede vrienden, leuke school en hij is populair. De meisjes zitten allemaal achter hem aan. Vreemd genoeg interesseert hem dat niet zo. Maar goed, daar kan hij zich later nog wel druk over maken. Zijn vrienden hebben hem inmiddels in het vizier en begroeten hem luidruchtig. Voornamelijk Kevin, zijn beste vriend sinds zijn peutertijd. Die kijkt hem grijnzend aan. 'Heb je er weer zin in?' Koen kreunt overdreven. 'Jongen, zo'n zin!' grinnikt hij. Hij kijkt naar het lelijke gebouw waar ze de rest van de dag weer in zullen doorbrengen en grijnst. Ach zo erg is het nu ook weer niet. Eerlijk gezegd houdt hij wel van school. Niet dat hij dat ooit zal toegeven! Ben je gek! Hij heeft geen zin om onderwerp van spot te worden in een wereld waarin school uitgekotst wordt! Ze slaan hun armen om elkaars schouders en lopen, beschenen door een stevig schijnende zon, het schoolgebouw in. Het gaat weer een heerlijke dag worden.

Even voor twaalven loopt Henk op zijn gemak naar onder. De ochtend is gelukkig niet al te druk geweest. Veel kennismakingen met anderen, hoewel hij al drie jaar in het bedrijf werkt. Maar tot nu toe behoorde hij tot het werkvolk,

waar je als hoger geplaatste niet mee omging. Zo wenst Henk echter niet te worden en toen iemand hem de raad gaf zich niet meer al te veel met Stefan op te houden was zijn blik naar de betreffende persoon zo duidelijk dat die meteen zijn mond hield. Bij de uitgang staat Stefan hem al op te wachten. Hij opent de deur van zijn auto en grijnst Henk toe. 'Stapt U maar in.' 'Handig. Ik was al van plan om met de trein te gaan.' 'Dat dacht ik wel. Daarom heb ik mijn auto maar alvast gehaald.' Stefan begrijpt niet dat Henk nog steeds geen rijbewijs heeft. Henk heeft hem diverse keren uitgelegd dat hij er gewoon geen behoefte aan heeft. Alles wat hij moet doen kan ook per bus of fiets. Nu, met zijn nieuwe functie, zal dat echter problematisch gaan worden. Hij moet vanzelfsprekend voorlopig in Limburg gaan wonen, en aangezien Limburg niet echt uitblinkt in een effectief openbaar vervoer kan dat wel eens veel tijd gaan kosten. Maar ach, dat zijn zorgen voor later. Hij neemt plaats naast Stefan en even later zoeven ze over de weg, op weg naar Brunssum.

'Eindelijk middagpauze. Werd wel tijd.' verzucht Kevin. Kevin is al sinds ze peuter zijn Koens beste vriend. Ze zijn onafscheidelijk en worden soms wel eens grappend 'siamese tweeling' genoemd. Koen grijnst hem toe. 'Was het proefwerk zo zwaar? Ik vond het wel gemakkelijk.' Verbijsterd kijkt Kevin hem aan. 'Echt waar?' 'Tuurlijk niet! Sukkel!' Hij slaat Kevin op zijn schouder. 'Spiersma heeft altijd de lastigste proefwerken. Maar ik accepteer gewoon dat ik een onvoldoende heb. Ik lul me er thuis wel uit.' Kevin schatert het uit. Samen lopen ze hun vaste bistrootje in waar ze elke dag lunchen. Ze zijn dan wel niet rijk, maar het voer uit de schoolkantine laten ze toch mooi links liggen. Dan maar wat meer zakgeld uitgeven, maar een fatsoenlijke lunch is noodzaak. De serveerster komt op hen af en knipoogt hen toe. 'Dag heren. Zelfde receptje maar weer?' De jongens

knikken en nemen plaats aan een tafeltje aan het raam. Koen kijkt naar buiten en zucht genietend. Hij houdt van Amsterdam. De vrijheid en grootsheid van de stad spreken hem aan. Als de broodjes komen neemt hij genietend een hapje en kletst ontspannen met Kevin. Na de lunch is het helaas weer terug naar school. Of...? 'Zullen we gewoon wegblijven? Ik heb wel zin om lekker door de stad te lopen. Het is een rustige middag.' Hij kijkt naar de straat die gevuld is met mensen en schiet in de lach. 'Voor Amsterdam dan!' De rest van de middag brengen ze in een waterig najaarszonnetje door in de stad.

'Welkom in Broenssem.' 'Vriendelijk zijn ze wel.' Als ze bij 'Op Gen Hoes' aankomen ziet Henk het voormalige poortgebouw in de steigers staan. 'Zonde. Zo'n prachtig pand.' 'Ja. Het zou eindelijk eens echt herbouwd moeten worden. Dit plan is gewoonweg schitterend als het uitgevoerd zou worden.' 'Ja, als. Op dit bedrijventerrein zit onder andere een bakkerij die een paar jaar geleden al eens noodgedwongen moest verhuizen. Denk je dat die opnieuw willen gaan verhuizen?' 'Een wethouder van een partij die momenteel aan de macht is hier heeft gezegd dat hij Brunssum Oost toch al wilde ombouwen van industrie naar recreatie. Dit plan past daar heel goed bij. Denk je eens in. Daar achter bij het milieupark de parkeerplaatsen. En mocht het park succesvol zijn dan is het met een bruggetje heel goed te koppelen aan het terrein tegenover. Daar staan momenteel alleen maar struiken en dat gebied is bijna twee keer zo groot als deze plaats.' Enthousiast kijkt hij om zich heen en gebaart druk. Henk schiet in de lach. 'Je zou bijna denken dat jij de initiatiefnemer van dit plan bent.' 'Ik wou dat ik het was. Ik wou dat ik het geld ervoor had.' 'Ach, deze firma...' hij bladert even door de papieren. "Op Gen Hoes' entertainment BV, die hebben het geld ook niet. Ze kloppen niet voor niks bij ons aan.' Henk baant zich een weg door de lage struiken en komt bij de

voor deur aan. Deze is slechts te bereiken met een houten plank, aangezien rondom het pand een geul is gegraven. Een man komt, op niet al te vriendelijke wijze, naar hen toe gelopen. 'Wat moeten jullie hier? Dit is privé terrein.' 'Goedemiddag. Mijn naam is Henk Ten Eegerie. Ik ben van de F.G.N. en wij komen hier in opdracht van een eventueel toekomstige koper van dit terrein.' De blik van de man verzacht. 'Oké, en nu willen jullie zeker binnen kijken?' Hij haalt een sleutel tevoorschijn en opent de voordeur. Henk en Stefan lopen onzeker over de wankele plank achter hem aan. In het pand kijkt Henk verbijsterd om zich heen. Er is niks. Eén grote, kale ruimte gedomineerd door een gigantische open haard. 'Mijn naam is Jan de Haan. Ik verzorg zo'n beetje het terrein hier. Als jullie klaar zijn met rondkijken melden jullie je maar.' Na die woorden verdwijnt hij stilletjes. Henk loopt naar een van de grote ramen aan de achterkant van de ruimte. Terwijl hij naar buiten kijkt heeft hij een vreemde gewaarwording. Het lijkt wel alsof er rechts van het gebouw nog een muur staat. Met ramen. Het poortgebouw was toch het enige overgebleven gebouw? Hoe kan dit. Maar inderdaad. Er staat een gebouw. En er is een binnenplein. Met grote ogen kijkt Henk naar de put waaruit een oud vrouwtje momenteel een emmer water schept. Kippen lopen over de stenen en pikken het onkruid ertussen uit. Henk heeft nu pas in de gaten dat het plein afgeschermd is. Links zijn er schuren. Voor hem een muur met een grote poort. En rechts het gebouw dat hij al eerder opmerkte. Opeens vliegt de poort open en een stuk of vier paarden galopperen de binnenplaats op. Een van de laatste paarden sleept iets achter zich aan. Als Henk goed kijkt ziet hij dat het een mens is. Of beter gezegd, ooit geweest was. Zijn arm en een been lijken behoorlijk gebroken te zijn, bloed zit aan hem vast gekoekt, en er is vers bloed. Hij betwijfelt of de man nog leeft en te geschokt om zijn blik af te wenden blijft hij kijken. In een kar die erachteraan komt zitten twee jongens en een vrouw. Ze

huilen alle drie. Vier mannen springen van de paarden af en slepen de man naar het midden van het plein. Hier binden ze hem vast op een groot karrenwiel. 'Piet Waterbrouwer, geeft U toe aan de misdaden die U ten laste worden gelegd?' galmt een stem. De man slikt moeizaam en richt dan zijn blik omhoog. Niet naar de man. Nee. Naar Henk. En hij grijnst Henk toe. 'Nee.' bijt hij de ander toe. Henk deinst verbijsterd achteruit. De man keek hem recht aan. Waarom? Voordat hij iets kan doen wordt buiten een mes getrokken en vlug langs Piets keel gehaald. Langzaam zakt zijn hoofd naar voren, en blijft zakken. Henk vraagt zich af hoe zijn hoofd zo diep kan zakken maar als het hoofd uiteindelijk naar voren kiept en op de grond beland, begrijpt Henk het maar al te goed. Hij schreeuwt het uit van afschuw en sluit zijn ogen. Als hij een hand op zijn schouder voelt, kijkt hij op, in het gezicht van Stefan. Die kijkt hem bezorgd aan. Als Henk naar buiten kijkt ziet hij een woestenij van zand en stenen. Geen muur. Geen poort. Geen gebouw. Hij schudt zijn hoofd en draait zich met een ruk om, om door de voordeur naar buiten te lopen.

Buitengekomen legt Stefan bezorgd een hand op Henks schouder. Henk ziet lijkbлек. 'Wat gebeurde daarbinnen?' Henk schudt weer zijn hoofd. 'Niks.' Hij grijnst nerveus. 'Laten we weggaan hier.' Stefan houdt hem tegen. 'Wat zag je?' 'Hoe bedoel je?' 'Nou, het is een vreemde plek om iets te zien. Normaal gesproken hoor je meer verhalen over de overkant.' 'De overkant?' Stefan gebaart naar de woonwijk 'Op Gen Hoes'. 'Daar hoor je veel verhalen over. En geen positieve. Mensen klagen over een gevoel van onveiligheid. Maar ligt het aan de jeugd, die ze zo graag de schuld willen geven? Loop eens mee.' Ze steken de straat over en lopen via een smal paadje de wijk in. Meteen bekruipt Henk een beklemmend gevoel. Een gevoel van claustrofobie en duizeligheid. Alles lijkt er op elkaar. De galerijen geven het geheel een donker en enigszins desoriënterend uiterlijk. 'Hier

zou ik niet graag willen wonen.’ ‘Nee. Ik ook niet. Ach, geloof me, er zijn mensen die hier gelukkig zijn. Die er graag wonen. Maar die mensen hebben het geluk dat ze totaal niet gehinderd worden door hun zesde zintuig. Zij zijn praktisch aangelegd. Gaan werken, komen thuis, leven hier gemoedelijk. Kortom, alles goed. Maar wij... wij zijn niet zo. Dat zie ik aan je. Je gezicht zegt het heel duidelijk. Weg hier. De donkere steegjes, de vele hoeken, bruggen, gangen. Je krijgt het hier heel snel op je heupen als je zesde zintuig een beetje ontwikkeld is.’ ‘Ik heb me nooit druk gemaakt om mijn zesde zintuig. Ik heb het niet eens volgens mij.’ zegt Henk met een onzeker lachje. ‘Wat zag je in het poortgebouw?’ Henk schudt heftig zijn hoofd. ‘Daar wil ik het niet over hebben.’ ‘Precies. Dat bedoel ik. Je zag iets. Je bent er vatbaar voor. Dat is meer dan menigeen kan zeggen. En hier heb je het ook. Toch? Je voelt je niet op je gemak?’ Op dat moment schuift een grote wolk voor de zon en de hele wijk krijgt een nog grimmiger aanblik. ‘Ik wil hier echt weg.’ Henk loopt met grote stappen de weg terug die ze gekomen waren. Maar was het die weg wel? Ze lopen opnieuw een lange weg met galerijwoningen in. ‘Wat?’ Verbijsterd kijkt Henk om zich heen. Stefan schiet in de lach. ‘Maak je geen zorgen. Zolang het licht is zijn we veilig.’ Hij trekt Henk met zich mee in een klein steegje en drukt hem tegen de muur. ‘Maar kom hier nooit in het donker. Ons soort mensen moet hier absoluut niet in het donker komen. Laten we maken dat we hier weggelopen en dan vertel ik je meer over deze wijk.’ Hij duwt Henk voor zich uit en even later staan ze op het grote grasveld vóór de wijk. Henk haalt opgelucht adem en op Stefans advies stappen ze in de auto om ergens een kop koffie te gaan drinken.

De kneuterigheid van de jaren vijftig. Daar doet het Henk aan denken als ze in een gezellig restaurantje aan een klein tafeltje zitten. Op de achtergrond draait muziek uit de jaren

vijftig en alle accessoires in de drukke ruimte hebben ook te maken met de jaren vijftig. 'Wat mag het zijn?' vraagt een uiterst vriendelijk meisje. Ze bestellen alle twee cappuccino en een paar minuten later staat er een heerlijke grote mok cappuccino met een nog heerlijkere bonbon voor hen. Ze nemen een slok en dan verbreekt Henk de stilte. 'Oké. Wat is er met die wijk?' Stefan haalt diep adem. 'Er heeft ook een kasteel gestaan. In de middeleeuwen. Kasteel Clutteleen. Het was geen gelukkig kasteel. De kasteelheer, Jonker Clut, was wreed en ruw en mishandelde zijn vrouw en dochters. Zijn vrouw zat grotendeels te spinnen in de torenkamer en zijn dochters brachten hun dagen meestal huilend door. Ze hadden totaal geen vrijheid, totdat de kasteelheer op zijn jaarlijkse jacht ging. Dan konden ze een week lang doen wat ze wilden. Tot dat ene jaar. Een van de dochters deed overduidelijk wat ze wilde en dat had resultaat. Ze was zwanger. Toen de kasteelheer terug kwam van de jacht brulde hij van woede. Zij was zijn dochter niet meer! Ze moest maken dat ze wegkwam! Nee, wacht. Hij had een beter idee. Poeslief lokte hij haar naar zich toe. 'Je bent mijn dochter. Ik hou van je.' Hij omarmde haar, maar niemand had het mes gezien dat hij in zijn handen had genomen. Met een kreet stak hij het diep in haar rug. Zo diep dat het er aan de voorkant bijna weer uit kwam. Met grote ogen keek de stervende dochter haar vader aan. Toen braken haar ogen en ze zakte op de grond. Gek van verdriet stormde de moeder de kamer in en sprong op haar echtgenoot. Er volgde een worsteling van jewelste en uiteindelijk belanden ze in de hal. Hier donderden ze allebei achterover de trap af. En braken hun nek. Toen uiteindelijk de andere dochter thuiskwam en de lichamen vond draaide ze door. Ze hebben haar moeten opnemen in een inrichting, en die waren in die tijd niet zo heel goed. De rest van haar leven bracht ze door in een kamertje, zonder dat er zich iemand om haar bekommerde. Het kasteel zelf had geen kasteelheer meer. Het raakte in

verval. Later kwamen er andere adellijken, maar die gruwden van de uitstraling die het gebouw in de loop der jaren gekregen had. Donker en grimmig stak het boven de bomen uit en als toekomstige eigenaren het verhaal van het kasteel hoorden wilde er niemand wonen. Wel kwam er een adellijke die het kasteel liet slopen en van het materiaal een ander kasteel bouwde.' 'Op Gen Hoes?' Stefan knikt. 'Ja. 'Op Gen Hoes'. Het grondstuk waar kasteel Clutteleen ooit had gestaan bleef leeg. Nooit wilde er iemand iets mee te maken hebben. Totdat in onze tijd een ondernemer kwam die zich niks aantrok van alle verhalen die rondom het gebied verteld werden. Huizen moesten er komen. Een moderne wijk, waar zo veel mogelijk mensen konden wonen. En die wijk kwam er. Vanaf het begin waren er echter problemen. Lekkages. Kilde die niet verklaard kon worden. Mensen raakten er gedesoriënteerd. Ik spreek nu nog geregeld mensen die hier al jaren wonen, nergens last van hebben, maar toch verlopen ze zich. Nadat ze er jarenlang wonen! Kun je je dat voorstellen? En dan zijn er nog de andere verhalen.' 'Zoals?' Stefan kijkt hem diep in de ogen. 'De jongeman die zich nergens wat van aantrok. 's Nachts wegblijven? Ha! Niks voor hem. Op een nacht besloot hij er die hele nacht te blijven. Hij wandelde wat rond en keek om zich heen. Toen de zon helemaal weg was, en de maan een zwak lichtschijnsel voor hem uit wierp voelde hij nog steeds geen angst. De volgende ochtend trof men hem buiten de wijk op het grasveld aan. Zijn haar was spierwit. Hij heeft nooit willen praten over wat hij gezien heeft. Maar hij heeft nooit meer gelachen. Een paar jaar later is hij gestorven. Hij was 23!' Zwijgend staren ze naar hun kopje. 'En jij hecht geloof aan dat verhaal? Is het niet een, hoe noem je zoiets, urban legend?' Stefan haalt zijn schouders op. Hij glimlacht Henk scheef toe. 'Van mij mag je het uitproberen. Maar ik ga niet met je mee 's nachts. En ik denk eerlijk gezegd dat jij ook niet wilt.' Henk huivert bij de

gedachte aan 'Op Gen Hoes' in het donker. 'Nee.' fluistert hij dan. 'Nee, ik wil het ook niet.'

Koen ligt in zijn bed en laat de dag nog eens door zijn hoofd gaan. De middag met Kevin was leuk. Ze hebben enkele leuke zaakjes bezocht en Koen heeft een trui gekocht die hem, volgens Kevin, bijzonder goed stond. Verder hebben ze niet veel gedaan. Flink gelachen, wat gedronken en gegeten en nu is het nacht. Voor de tweede keer die dag denkt Koen aan hoe leuk zijn leven wel niet is. Het kon niet beter en hij wil nooit weg uit Amsterdam. Wat hij niet weet is dat hij sneller weg zal zijn als hij denkt! Heeft hij misschien voorspellende gaven?

Die nacht, veilig terug in Amsterdam, doet Henk geen oog dicht. Woelend draait hij in zijn bed en laat de gebeurtenissen van de dag de revue passeren. Wat heeft hij gezien in het kasteel? En waarom had die woonwijk zo'n effect op hem? Kom op! Hij gelooft toch zeker niet in spoken? Maar de ogen van de mishandelde en vermoorde man laten hem niet met rust. En zijn grijns ook niet. Ook het verhaal van de jongen met de witte haren bezorgt hem kippenvel. Toen hij thuiskwam zocht hij op Internet of hij een bevestiging van Stefans verhalen kon vinden. En die vond hij! Helaas! De jongeman met de spierwitte haren was slechts het topje van de ijsberg. Wat op Internet stond schokte hem zo, dat hij zich niet kon voorstellen dat nog iemand er wilde wonen. Toegegeven, de huizen staan er meer dan gemiddeld opnieuw te koop, en de doorstroming is er heel goed! Maar wat te denken van de dame die met haar spinnewiel door de donkere steegjes sluipt? De kasteelheer die met een van bloed druipend mes op zoek naar zijn overlevende dochter is. De dochter, de beeldschone dochter, die er rondloopt, op zoek naar mannen. En als een man zich over haar ontfermt, hoeft ze hem slechts één keer aan te kijken om de man zijn

verstand te laten verliezen. Letterlijk! Wat moet hij in godsnaam met zijn promotie aan? Weigeren en dit project overlaten aan een ander? Maar het was aan hem toegewezen. Hij moet er over beslissen. Als hij eindelijk de beslissing neemt om morgen het plan verder te bestuderen en dan pas een uiteindelijk besluit te nemen voelt hij zich wat beter en valt al snel in een diepe slaap.

## H E D E N

Gedepimeerd loopt Koen door het centrum van Brunssum. Het is een grauwe maandagmiddag en de winkelstraat ziet er allesbehalve uitnodigend uit. Zin in school had hij niet, dus heeft hij maar gespijeld. Hij moet er niet aan denken nu in een klaslokaal te zitten en gebombardeerd te worden met feiten die hem niet interesseren! De helft van de winkels in het centrum is dicht, hoewel het al na enen is. Geen wonder dat dit centrum niet loopt. Hij schopt woedend een steentje voor zich uit. Als de dag van gisteren herinnert hij zich het serieuze gezicht van zijn vader die hen 'iets te vertellen' heeft. *'Pap! Dat kun je niet menen! Ik wil niet weg uit Amsterdam!'* *'Koen, het is een prachtige kans voor mij. Begrijp je dat dan niet?'* *'Wil je mijn leven soms kapot maken? Ik heb hier vrienden, een leuke school. Ik haal redelijke cijfers! Denk je dat in het Zuiden soms een goede opleiding is?'* *'Ik heb het al uitgezocht. In Brunssum ligt het Rombouts college. Die heeft een goede reputatie in de omgeving. Maar in Heerlen en omringende gemeenten liggen ook scholen met een goede reputatie. Je mag er zelf een uitkiezen.'* Koen springt woedend op. *'Ik wil helemaal niks uitkiezen. Als we gaan, ga ik niet meer naar school! Dan kom je me de rest van je leven aan het onderhouden. Wat geen moeite hoeft te zijn als je werkelijk zo'n goede promotie hebt gemaakt!'* spot Koen. Zijn ogen spuwen vuur als hij een voor een zijn gezinsleden bekijkt. Zijn 15-jarige zusje Karin kijkt nerveus van de een naar de ander. Ze haat ruzie. Ook zijn moeder, Anja, kijkt bedroefd naar hem. Zij is het eigenlijk wel met haar zoon eens. Toen Henk haar vertelde (vertelde! Niet vroeg!) dat ze gingen verhuizen, stortte haar wereld ook een beetje in. Ze wordt geacht haar ouders achter te laten. Ze heeft een goede band met haar ouders. Enig kind dus rijkelijk verwent en tot op de dag van vandaag doen haar ouders alles wat ze wilt. En nu moet ze naar Limburg. Naar een of ander klein dorp! Daar heeft ze helemaal geen zin

*in. Maar ze beseft ook dat het voor haar man een gigantische kans is. Daarom heeft ze een aarzelende glimlach opgezet en haar man gefeliciteerd met zijn promotie. Maar nu ziet ze hoe moeilijk haar zoon het met de situatie heeft. Koen staat nog steeds met een woedende uitdrukking op zijn gezicht, en gebalde vuisten, naar zijn ouders en zusje te kijken. Als niemand meer reageert, loopt hij met grote stappen naar zijn slaapkamer en gooit de deur achter zich dicht. Dat was twee weken geleden. En nu is hij hier. In Limburg. In Brunssum. Waar niks te doen is. Hij komt langs een restaurantje wat ook gesloten blijkt te zijn. Hij zucht diep. Het liefst zou hij het uitschreeuwen. 'Hoi.' klinkt opeens een stem naast hem. Geschrokken kijkt hij op. De jongen die hem grijnzend aankijkt komt hem enigszins bekend voor. Hij steekt zijn hand uit. 'Erik. Ik heb je vanmorgen gezien op school. Je bent de nieuwe.' Koen zucht en wil eigenlijk het liefst doorlopen. Maar zijn opvoeding gebied hem Erik de hand te schudden en zich voor te stellen. 'Koen. Ja, ik ben nieuw.' 'Zo kijk je ook. Wij Brunssummers zijn gewend dat bijna alles hier dicht is op maandagmiddag. Altijd grappig om de verbijsterde uitdrukking te zien van nieuwelingen die daarachter komen.' Hij grinnikt. Koen gromt kwaad: 'Leuk dat ik je amuseer.' Erik heft verdedigend zijn handen. 'Hé, was maar een grapje. Niet kwaad worden. Kom mee.' Hij trekt hem mee naar een groot plein waar enkele auto's staan geparkeerd en rent naar een bus die zojuist aangereden komt. Hij trekt Koen mee naar binnen, koopt twee kaartjes en ze nemen plaats op een bankje. Te geschokt om iets te zeggen kijkt Koen hem verbijsterd aan. 'Wat ben je van plan? Waar gaan we heen?' 'Zul je wel zien.' grijnst Erik. 'Vertrouw me nu maar.'*

Henk loopt rond op het grondgebied van kasteel Op gen Hoes. Hij richt zijn blik op de omringende bedrijven waarvan sommigen erg moeilijk doen. Ze willen niet zomaar weg. Maar ze hebben weinig keus. Hij weet uit betrouwbare bron

dat de gemeente erg graag wil dat de plannen rondom het kasteel doorgaan. Dus weet hij ook dat onteigening ook nog altijd mogelijk is. Diep van binnen voelt hij wroeging over de hele gang van zaken. Van de andere kant is het wel zijn boterham die hiermee gered wordt. Hij kijkt aarzelend naar de ingang van het kasteel. Hij wil eigenlijk ten koste van alles vermijden om er naar binnen te gaan. Als hij zijn blik op de houten keet richt die voorlopig hun woning is, ziet hij hoe zijn vrouw hem bedenkelijk aankijkt. Hij glimlacht haar toe en loopt op haar af. 'Hoi schat. Je hebt niet toevallig een lekkere kop koffie voor me?' Anja glimlacht. 'Ik ben bang van niet.' Als ze ziet hoe zijn gezicht betreft merkt ze gauw op: 'Ik kan er natuurlijk wel een voor je zetten.' Ze lopen samen naar binnen en Henk neemt plaats aan de keukentafel.

Waarderend kijkt hij naar de inrichting van de keet. Aan niks zie je van binnen dat het van buiten maar een houten keet is. Alle luxe die je je maar kunt voorstellen is er. 'Wat wil je eten zometeen?' Hij kijkt op de klok en ziet dat het al bijna vijf uur is, als hij de voordeur dicht hoort slaan. Achtereenvolgens stormt Karin naar binnen gevolgd door een bijna sluipende Koen. Als hij zijn blik langzaam op het gezicht van zijn zoon richt bekruipt hem een schuldgevoel. Hij weet verduiveld goed dat Koen het hier verschrikkelijk vindt. Zijn verrassing is dan ook groot als hij ziet dat er zich een zwakke glimlach op het gezicht van zijn zoon bevindt. 'En, hoe was jullie dag?' Karin barst meteen los. Ze heeft onmiddellijk al een groepje vriendinnen om zich heen verzameld. Daar is ze heel gemakkelijk in. Koen niet zo. Die heeft echt tijd nodig om vrienden te maken. Die vrienden hebben dan echter wel al snel door dat ze aan Koen een vriend voor het leven hebben. Hij is heel trouw wat dat betreft, terwijl Karin nogal snel van vriendinnen wisselt. Als, bij wijze van spreke, haar een haarkleur van een vriendin niet aanstaat, is ze de dag erna ingewisseld! Als aan het geratel van Karin eindelijk een eind komt richt Henk zijn blik op Koen. 'En jouw dag?' Koen haalt

zijn schouders op. 'Ging wel. Wat eten we?' Anja kijkt hem glimlachend aan. 'Geen idee. Verzin maar iets.' Koen veert op. 'Shoarma?' Voor shoarma kun je hem 's nachts wakker maken. 'Het zal ook eens niet zo zijn.' gromt Henk. 'Prima! Vraag me dan ook niks meer.' schiet Koen uit. Met grote stappen beent hij naar zijn slaapkamer en ploft op zijn bed neer. Hij zet zijn iPod aan op het hoogste volume en kijkt op als zijn laptop het welbekende geluidje laat horen dat betekent dat hij mail heeft. 'Vond het leuk vanmiddag. Voor herhaling vatbaar. Tot morgen, grtn, E.' Koen grijnst. 'Ja, het was leuk.' *Als de bus in Heerlen op het station aankomt, stappen Erik en Koen uit. Koen kijkt om zich heen. Het is zijn eerste keer in Heerlen. In eerste instantie vindt hij er niks aan. Erik trekt hem echter mee naar de tunnel onder het spoor en als ze hier uitkomen naar het CorioCenter, het winkelcentrum direct naast het station. 'Hou je van films, muziek?' Koen haalt zijn schouders op. 'Wie niet?' 'Kom mee dan.' Ze gaan met de roltrap naar onder en zien meteen de gigantische zaak gevuld met dvd's en cd's. Koens gezicht klaart op. Voor de eerste keer sinds hij in Limburg is voelt hij zich thuis. De grote zaak doet hem aan Amsterdam denken en gelukzalig doorzoeken ze urenlang alle DVD's en CD's in de zaak. Uiteindelijk hebben ze er een hele stapel uitgezocht en rekenen af. In een lunchroom er tegenover nemen ze plaats op een bank en bekijken elkaars films onder het genot van een groot glas cola. Ze bekijken alle mensen die langs lopen en verzinnen er verhalen bij. Regelmatig krijgen ze de slappe lach en ze hebben de tijd van hun leven. Als Koen op een gegeven moment een blik op de klok werpt krijgt hij bijna een beroerte. 'Shit! Is het al zo laat!?' Normaal eten ze om half zes en het is al bijna kwart over vijf. Erik grijnst hem toe. 'Moet je soms al in je bedje liggen?' grapt hij. 'Leuk hoor! Nee, om half zes eten we altijd.' 'En jij komt uit Amsterdam? Geldt dat daar nog dan? Wij eten altijd op wisselende tijden.' 'Tja, jullie boeren kunnen dat!' Het is eigenlijk bedoeld als grapje, maar Koen ziet Eriks gezicht*

*betrekken. 'Geintje.' merkt hij snel op. 'Kom, laten we gaan dan.' Snel springt Erik op en loopt richting roltrap. Beduusd volgt Koen hem. Is hij nou werkelijk kwaad om zo'n onschuldige opmerking? 'Wacht even!' roept hij Erik na. Een meisje dat net langs hem loopt kijkt hem verbaasd aan, maar daar trekt hij zich niks van aan. Hij rent om Erik in te halen en die grijnst hem toe. 'Waar bleef je nou?' Opgelucht ziet Koen dat zijn gezicht weer vrolijk staat en op de terugreis naar Brunssum blijft zijn humeur goed.*

'Wat is er nou met je?' Anja kijkt haar zoon afwachtend aan. Koen ligt nog steeds op zijn bed naar muziek te luisteren. Hij werpt haar een kwade blik toe. 'Niks.' 'Ben je nou echt kwaad over die onschuldige opmerking? Pap is trouwens shoarma halen, kom je dus zo eten?' Ze kijkt hem fronsend aan en draait zich dan om. 'Mam? Sorry.' Hij is inmiddels recht gaan zitten en kijkt haar schuw aan. Anja gaat naast hem op bed zitten en slaat een arm om hem heen. Ze schudt haar hoofd en aait hem over zijn haar. 'Ik vind het hier gewoon niks.' zegt hij zachtjes. 'Ik was vanmiddag in het centrum en er was helemaal niks te doen! Op een maandagmiddag! Thuis is er elke dag wel iets te beleven.' 'Dit is nu thuis! Je zult het toch moeten accepteren. Ik vind het hier ook niks. Maar ik wil er het beste van proberen te maken. Voor pap. Dit is een grote kans voor hem. Begrijp je dat niet?' 'Natuurlijk begrijp ik dat! Maar ik heb mijn hele leven moeten achterlaten! Al mijn vrienden, school, alles! En waarom? Als we nu naar Londen, New York of Parijs waren gegaan. Maar naar Brunssum!' Hij kijkt haar kwaad aan. Als hij haar trieste gezicht ziet neemt zijn woede weer af. 'Het eten is er!' klinkt opeens zijn vaders stem. Anja kijkt haar zoon smekend aan. 'Alsjeblieft. Probeer het in elk geval. Toen je thuis kwam had je een glimlach op je gezicht. Toegegeven, een zwakke glimlach, maar het was een glimlach.' Bij de gedachte aan de middag met Erik in Heerlen komt de glimlach weer terug. 'Zie je? Die bedoelde ik.' 'Vanmiddag ben ik met een jongen van school naar Heerlen